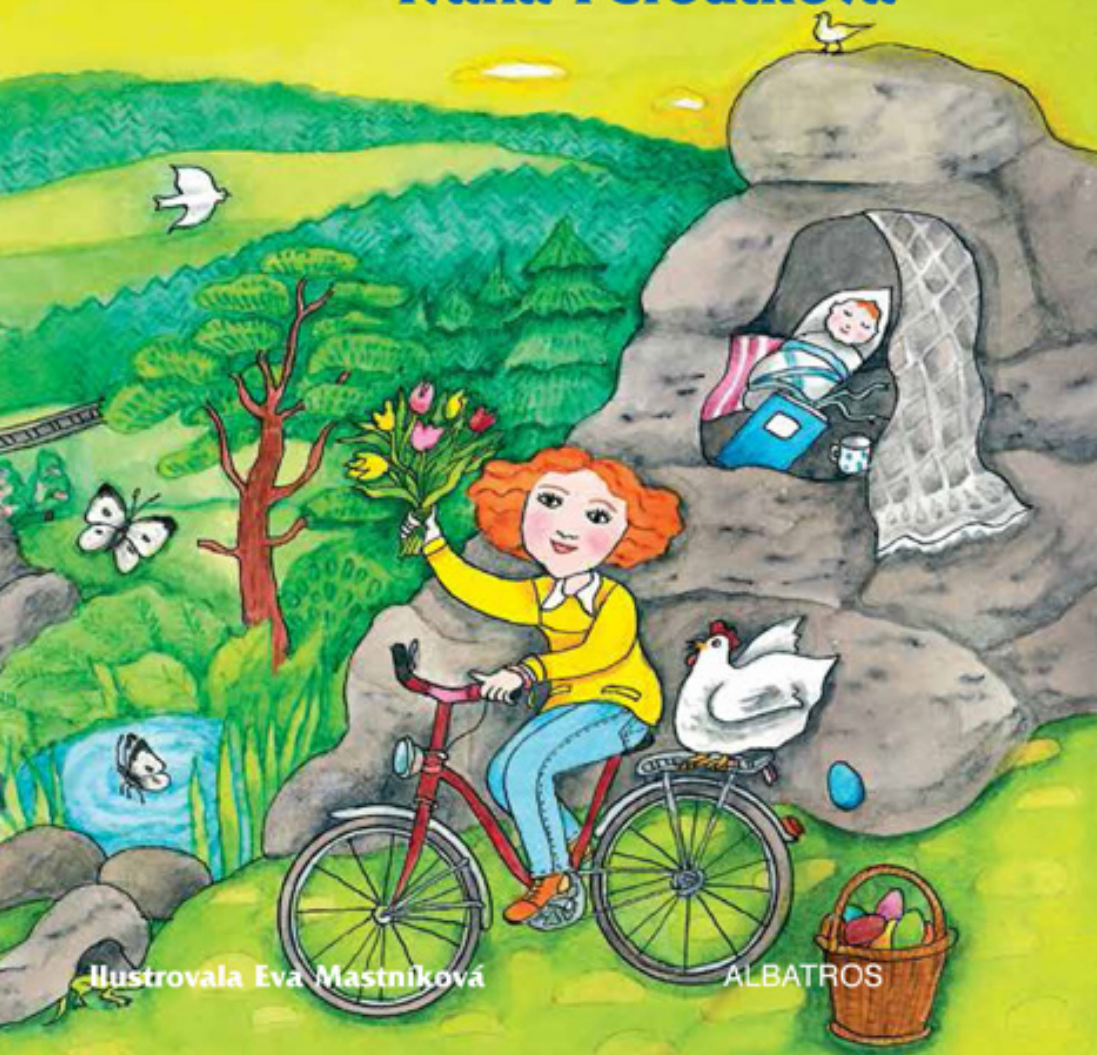

Anička

a Velikonoce

Ivana Peroutková

Ilustrovala Eva Mastníková

ALBATROS

Anička a Velikonoce

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.albatros.cz
www.albatrosmedia.cz

Ivana Peroutková

Anička a Velikonoce – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2021

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Albatros

Ivana Peroutková

Anička a Velikonoce

Ivana Peroutková

Anička a Velikonoce

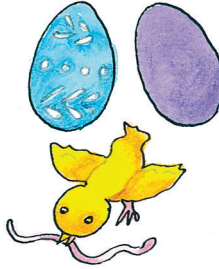
Ilustrovala Eva Mastníková

Albatros

© Ivana Peroutková, 2013
Illustrations © Eva Mastníková, 2013

ISBN tištěné verze 978-80-00-06383-6
ISBN e-knihy 978-80-00-06402-4 (1. zveřejnění, 2021) (ePDF)

Blíží se velikonoční svátky a Aničku napadne, kde je prožije

Všechno tak rychle utíkalo. Skoro celý duben si Anička připadala jako ve snu, protože se skamarádila s Bětkou, holčičkou z cirkusu. Nakonec v něm Anička i sama vystupovala. Ale cirkus už odjel, a ona si teprve teď všimla, že ve výlohách je veselá velikonoční výzdoba.

Všude, kam se podívala, byly barevné pentličky, pomlázky, malovaná vajíčka, žlutá kuřátka a figurky zajíčků s dlouhýma ušima.

No jo, uvědomila si překvapeně Anička, vždyť se blíží Velikonoce! A jak si zrovna prohlížela dva legrační zajíce v kostkovaných kalhotách s kšandami, náhle zatoužila, aby velikonoční svátky prožila stejně krásně a vesele.

Jenže hned nato si vzpomněla, že Tarek je nemocný.

Tarek byl totiž Aniččin spolužák i největší kamarád, s kterým hrála loutkové divadlo. A nejen kamarád. Před časem si Anička do svého deníku tajně napsala, že ho miluje. A docela často si představovala, jak si jednou dají pusy.

Před výlohou se zajíci si však představila jenom to, že bez Tarka nejspíš žádné radostné Velikonoce neprožije.

Ve středu se šlo naposled do školy.

Anička jako obvykle přiběhla do šatny těsně před zvoněním. Rychle se přezula a pospíchala do třídy. Jakmile tam vstoupila, poznala, že si kamarádky o něčem zábavném povídají.

Julja si přitom hrála se zapletenými copy, Katka kreslila prstem ve vzduchu vlnovky a Dita na Aničku zavolala: „Hádej, kam pojedu na Velikonoce? Na chalupu za tetou a strejdou! Jé, holky, pamatujete si, jak jsme tam v zimě lyžovaly?“

Všechny čtyři vzpomínaly, co spolu tenkrát na horách zažily. Ale Anička začala mít kupodivu i jiné vzpomínky. V duchu si vybavovala minulý rok, kdy žila u babičky. V domku na vesnici, kde měla spoustu kamarádek a kamarádů.

Třeba Olinu, která nikdy nezkazila žádnou legraci. Anebo Irenu, starostlivou a hodnou. Pepan, Irenin starší bratr, Aničku zase odvážně zachránil před zlým kohoutem. Zato bláznivý Parašín pořád pobíhal s červeným větrníkem. Pokaždé se splašeně rozběhl a potom schválně spadl na zem. Když mu však Anička jednou vyprala triko pokapané od rajské omáčky, dostala od něj červený větrník na památku.

Eliška Jiráčková byla naopak klidná a tichá. S nikým nemluvila a věčně seděla na zahradní houpačce. Všichni si mysleli, že je nafoukaná. Jediná Anička poznala, že je taková samotářská, protože se ostatních trochu bojí.

Anička si ovšem připomněla i protivnou Julinu Eliášovou. Všem se posmívala a Aničku závistivě pomlouvala. Tvrdila, že Parašína miluje. Naštěstí Julině nakonec nikdo nevěřil.

Anička se spokojeně usmála. Ach, až na tu strašnou Julinu bylo u babičky moc hezky.

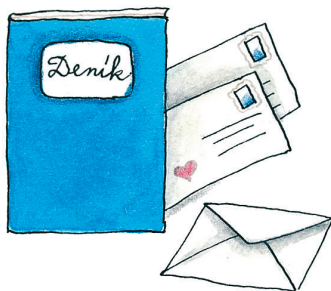
Celé vyučování dál a dál vzpomínala. Jestlipak hodný pan Preclík ještě chová včely, ptala se sama sebe.

A vtom ji to napadlo! Už ví, kde svoje Velikonoce prožije. Pojede za babičkou!

Na nic jiného pak cestou ze školy Anička nemyslela. O Velikonocích bude na vesnici u babičky. Potká znovu všechny kamarády. Podívá se k tůňce! Možná i na zámek. A taky bude s babičkou barvit vajíčka. Parašín ji určitě přijde vyšlehat. Anebo i Pepan? Ačkoliv kdoví jaké dobrodružství ji tentokrát čeká.

Anička pospíchala domů, aby si nové přání zapsala do deníku.

Anička píše dopisy

Když Anička přišla domů, přivítala ji maminka s tajemným úsměvem. V tu chvíli Anička na svoje velikonoční přání úplně zapomněla. Její maminka totiž čekala miminko, a jakmile se tajemně usmívala, vždycky to znamenalo, že má o miminku nějakou novou zprávu.

„Už se brzy narodí?“ zeptala se Anička a položila ruku na maminčino velké břicho.

Za poslední dva měsíce tak narostlo, že Aniččina dlaň obsáhla jen jeho malý kousek.

„Brzy,“ přikývla maminka.

„A kdy?“

„To nemůže nikdo přesně vědět,“ pokrčila rameny maminka. „Možná za čtrnáct dní, a možná za týden.“

„Za týden?“ vykulila oči Anička.

Najednou nemohla uvěřit, že za týden bude miminko skutečně na světě. Že ho uvidí a bude si ho moct pochovat.

„Já se strašně moc těším!“ vydechla blaženě Anička.

Jak se však začala těšit, vzpomněla si i na to, proč pospíchala domů.

„A než se miminko narodí, mohla bych jet na Velikonoce k babičce?“ zaprosila.

„To víš, že pojedeš,“ usmála se maminka. „Zrovna jsme o tom včera s tatínkem mluvili. Zavezeme tě tam v pátek odpoledne.“

„Hurá! Hurá!“ zajásala Anička a s dvojnásobnou radostí běžela do svého pokojíčku. Ze zásuvky stolu vytáhla deník a rovnou do něj napsala:

*27. dubna
Jedu na Velikonoce k babičce!
Miminko se brzy narodí!
Jsem šťastnááááá !!!!*

Jenže sotva Anička deník zaklapla, hned se jí chtělo o svém štěstí znovu psát. Tolik ho v sobě cítila. Nejradši by si stoupla k oknu a do dvora by volala, jak je šťastná. Dá se však volat do dvora? Třeba někde naproti spí taky nějaké miminko, a ona by ho křikem probudila.

Co má s tím štěstím ale právě teď dělat?

Anička usilovně přemýšlela a vtom se ťukla do čela. Blik, cvak, konečně ji to napadlo. Napíše Ireně a Olině dopis, aby věděly, že na Velikonoce přijede.

V druhém šuplíku psacího stolu měla Anička dopisní papíry s obálkami. Na každém papíru byl nahoře v pravém rohu vytištěný obrys květiny. Anička ji nejprve vybarvila a potom se pustila do psaní.